

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/113/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118217853
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118217853.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu D. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX, XXX XX D., právne zastúpený advokátom JUDr. Matúšom Motykom, so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, proti žalovanému M. J. O., O., so sídlom M. XX, XXX XX S., Y.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubáňiho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 16Csp/236/2018-45 zo dňa 30. mája 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I. v časti o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3.185,80 Eur, a vo výroku II..

II. Vo zvyšnej časti výroku I., ktorým bol žalovaný zaviazaný na zaplatenie 8% ročného úroku z omeškania zo sumy 3.185,80 Eur od 24.01.2019 do zaplatenia a úroku m e n í rozsudok tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 5% ročný úrok z omeškania zo sumy 3.185,80 Eur od 26.01.2019 do zaplatenia a v časti zaplatenia úroku z omeškania prevyšujúceho 5% ročne zo sumy 3.185,80 Eur za obdobie od 24.01.2019 do 25.01.2019 žalobu z a m i e t a.

III. Žalobca m á nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3.185,80 eur spolu s 8% ročným úrokom z omeškania od 24.1.2019 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 470 ods. 1, § 44 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 517 ods. 2, 107 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 9 ods. 1, 2 písm. j), § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že dňa XX.XX.XXXX strany sporu uzavreli H. o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že formulár zmluvy podpísal žalobca ako dlžník dňa

10.09.2011 s vyplnením údajov v bode 5. príslušného formulára. Uvádza sa v ňom, že žiada o poskytnutie úveru vo výške 1.500,- Eur, pričom v zmluve je predpokladaná RPMN za úver vo výške 70,01% a v tej istej hodnote aj ročná úroková sadzba, priemerná hodnota RPMN je vo výške 45,11%. V tejto kolónke sa uvádza aj poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 Eur. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť je 1.928,88 Eur. Zo strany žalovaného bola zmluva podpísaná až dňa 13.09.2011. Bod 6. formulára zmluvy obsahuje údaj o schválenom revolvingovom úvere s tými istými údajmi ako v bode 5, ale s výnimkou RPMN, ktorá v je v bode 6. vo výške 69,95%. Zo stanoviska veriteľa k zmluve a z prehľadu obrátov vyplýva, že žalobca na účet žalovaného poukázal sumu 5.148,81 Eur, čo napokon žalovaný ani nespochybnil. Rozsudkom súdu prvej inštancie pod č.k. 9Csp/60/2018-68 zo dňa 10.09.2018 medzi totožnými stranami sporu o zdržanie sa zrážok zo mzdy súd rozhodol tak, že žalovaný je povinný zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy z rovnakej zmluvy, z ktorej vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobca domáha. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 17.10.2018.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predmetnú úverovú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Uviedol, že jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa je údaj o percentuálnej miere nákladov, pretože uvedený údaj zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti, či nevýhodnosti úveru. Zákonodarca v záujme poskytnutia ochrany slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľskom právnom vzťahu stanovil prísne obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sprísnil aj pri údají o RPMN. Je pritom nepochybné, že v zmluve je inak uvedený tento údaj v bode 5 a v bode 6.. Súd preto musel dospieť k záveru, že v predmetnej zmluve chýba korektné uvedenie povinného údajá v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., a okrem toho aj uvedenie všetkých predpokladov použitých pre výpočet RPMN. Súd prvej inštancie preto považoval za dôvodný návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia z predmetného úveru. Ďalej konštatoval, že v zmluve absentuje zrozumiteľné uvedenie RPMN, pričom RPMN za schválený úver je nižšia ako úroková sadzba, čo viacmenej nie je technicky možné, pričom táto úroková sadzba je v rozpore s dobrými mravmi. Uvedené taktiež spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť tohto úveru. Poukázal na to, že v zmysle citovaného § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka v dôsledku zmeny RPMN je toto potrebné považovať za nový návrh, ktorý by však žalobca musel písomne akceptovať, k čomu však nepochybne nedošlo. Neplatné dojednanie RPMN spôsobuje absenciu tejto povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. K výške bezdôvodného obohatenia uviedol, že suma 3.185,80 Eur predstavuje rozdiel medzi sumou, ktorú žalobca zaplatil žalovanému a výškou skutočne poskytnutého úveru (5.148,81 Eur - 1.961,01 Eur). Žalobca sa domáhal aj úhrady úrokov z omeškania zo sumy bezdôvodného obohatenia od 20.04.2017, kedy sa žalovaný na jeho úkor poslednýkrát obohatil, súd mal však za to, že až doručením žaloby žalovanému je možné požadovať úrok z omeškania od žalovaného, nakoľko až týmto momentom sa žalovaný dozvedel o uplatnení nároku, teda súd priznal žalobcovi úrok z omeškania od 24.01.2019, t.j. deň nasledujúci po dni doručenia žaloby žalovanému a v prevyšujúcej časti vo vzťahu k úroku z omeškania žalobu zamietol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku. Vo vzťahu k námietke premlčania uviedol, že pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu lehotu, tak mal za to, že žalobca sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení 17.10.2018, teda po právoplatnosti rozsudku sp. zn. 9Csp/60/2018, pričom žaloba bola v prebiehajúcom konaní na súd podaná dňa 17.12.2018, teda počas plynutia subjektívnej premlčacej doby. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu lehotu, tak mal za to, že je potrebné vychádzať z 10-ročnej premlčacej lehoty, pričom táto lehota plynie od vzniku bezdôvodného obohatenia, t.j. v danom prípade od úhrad žalobcu žalovanému. Súd tak námietku premlčania vznesenú žalovaným vyhodnotil ako nedôvodnú.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca bol v konaní proti žalovanému plne úspešný a preto má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne a bez opory vo vykonanom dokazovaní a v konkrétne preukázaných skutočnostiach posúdil uplatnenú námietku premlčania, kedy bez tohto, aby boli vykonané v konaní akékoľvek dôkazy a zistené právne relevantné skutočnosti uviedol, že žalovaný sa úmyselne bezdôvodne obohatil. Poukázal na to, že súd prvej inštancie neuviedol žiadnu konkrétnu a dokázanú skutočnosť o tom, že žalovaný konal s úmyslom obohatiť sa a tiež, že jeho záver odôvodňujúci použitie 10-ročnej premlčacej doby odporuje aj napríklad záverom uznesenia Najvyššieho

súdu SR, sp. zn. 1Cdo/238/2017 a samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa nemôže bez ďalšieho zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa. Tvrdil, že existencia úmyslu bezdôvodne sa obohatiť sa nemôže prezumovať, ale musí byť dokázaná, čo vyplýva aj z tohto, že ustanovenie o 10-ročnej premlčacej lehote je výnimkou zo všeobecného pravidla o 3-ročnej objektívnej lehote, čiže pre uplatnenie takejto dlhšej lehoty je potrebné vychádzať z reštriktívnosti právnej úpravy. A musia byť jednoznačne dokázané okolnosti svedčiacie o úmysle obohatiť sa, čo v tomto konaní dokázané nebolo. Namietal, že okrem všeobecných a s vecou nesúvisiacich záverov súdu nie je zistiteľné, na základe akých skutkových okolností, ktoré boli v konaní dokázané mal súd za ustálené, že žalovaný v roku 2012 konal v úmysle získať bezdôvodné obohatenie. Poukázal na to, že skutočnosť, že RPMN sa nedojednávava a nie je podmienkou vzniku zmluvy ako právneho úkonu, vyplýva nielen zo zákona, ale aj zo súdnej praxe. Ďalej namietal, že súd nesprávne posúdil aj otázku premlčania aj čo do plynutia lehôt, pretože objektívna lehota by mala začať plynúť postupne od vykonania jednotlivých úhrad, ktoré by bezdôvodné obohatenie mali tvoriť. Namietal tiež, nezákonnosť záverov súdu o tom, že nedošlo k dohode o RPMN. Uviedol, že z napádaného rozsudku nie je zrejmé ani to, na základe čoho súd dospel k záveru tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN, pretože žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh na RPMN neobsahuje, uvádza sa len údaj o predpokladanej RPMN. Na základe uvedeného tvrdil, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku zmluvného vzťahu a že súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s argumentom o tom, že RPMN sa nedojednávava a teda nemôže ísť o dôvod, pre ktorý by nedošlo k vzniku či už zmluvy alebo dohody o RPMN. Ďalej namietal aj výrok o úroku z omeškania, pretože v uvedený deň úroková sadzba nebola 8% ale 5%, a tiež nie je uvedený postup súdu zdôvodňujúci rozhodnutie o úrokovej sadzbe, preto je rozsudok nepreskúmateľný. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok a žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu 100% trov právneho zastúpenia, pričom si uplatnil nárok na náhradu trov za odvolacie konanie a trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

7. K odvolaniu sa žalobca vyjadril tak, že podľa jeho názoru sa súd jednoznačne vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalovaného a jednotlivé dôkazy vyhodnotil podľa svojej úvahy. Poukázal na to, že o všetkých relevantných skutočnostiach týkajúcich sa bezdôvodného obohatenia sa preukázateľne dozvedel až po právoplatnosti citovaného rozsudku, preto subjektívne premlčacia doba na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v predmetnej veci neuplynula. Vo svojom vyjadrení ďalej citoval aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. a uviedol, že z nich zreteľne vyplýva, že údaj o RPMN v sebe subsumuje aj úroky, a teda RPMN musí byť vždy vyššia ako ročná úroková sadzba, ale nikdy nemôže byť na nižšej úrovni, pretože by išlo o logický právny a ekonomický nezmysel. Uviedol, že z platobnej histórie vyplýva, že žalovaný si hneď po poskytnutí úveru stiahol akýsi spracovateľský poplatok vo výške 215,75 Eur. Poukázal na to, že používanie množstva neprijateľných zmluvných podmienok nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech opísanými praktikami. S poukazom na uvedené považoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, a preto navrhol, aby ho odvolací súd v celom rozsahu potvrdil. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

8. Žalovaný sa vyjadril tak, že schválenie úveru s inými parametrami ako je uvedené v bode 5. nie je takou zmenou, výhradou či doplnením, ktoré by spĺňalo predpoklady pre aplikáciu § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že zmluvné strany si výslovne dohodli spôsob konštituovania ich zmluvného vzťahu, pričom ich zmluvnú slobodu a zmluvnú voľnosť nemožno dodatočne nahrádzať. Ďalej poprel tvrdenia o nesúlade výšky RPMN, pretože samotný údaj o RPMN sa dohodnúť objektívne nedá, čo vyplýva v prvom rade z právnej úpravy a tiež aj zo súdnej praxe. Uviedol, že záväzkový vzťah z bezdôvodného obohatenia, ktorého sa žalobca v konaní domáhal a domáha, nevznikol pred 31.01.2013, a preto použitie predpisov nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. do uvedeného dátumu v prejednávanej veci nie je správny. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol, eventuálne rozsudok zrušil a vrátil vec na nové konanie.

9. Žalobca sa k podanému vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu

v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

12. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že porušením práva na spravodlivý proces je nesprávny procesný postup súdu, ktorý spočíva predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, a tento postup sa tak vymyká zákonnému i ústavnému procesnoprávnemu rámcu. Uvedené konanie tak naplňa aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Pod uvedený pojem možno subsumovať prípady práva na verejné prejednanie vecí, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, predvídateľnosť rozhodnutia, zachovanie rovnosti strán, relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti). V predmetnom prípade má odvolací súd za to, že uvedená námietka naplnená nebola.

13. Odvolateľ ďalej namietal i nepreskúmateľnosť rozsudku, čo podľa neho zakladá inú vadu konania. Tu odvolací súd uvádza, že prípadnú nepreskúmateľnosť rozsudku možno subsumovať iba pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. - porušenie práva na spravodlivý proces, a nie pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. - inú vadu, lebo tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. K nepreskúmateľnosti rozsudku odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Odvolací súd má za to, že došlo k naplneniu tejto odvolacej námietky, a to vo vzťahu k priznanej výške úrokovej sadzby z omeškania.

14. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd uvádza, že táto odvolacia námietka bola naplnená len v časti, týkajúcej sa dátumu, od ktorého patril žalobcovi zákonný úrok z omeškania z dlžných súm.

15. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov

vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). K naplneniu ani tejto odvolacej námietky nedošlo.

16. Podľa § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

17. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

18. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

19. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie potom správne pristúpil k súdnej kontrole spotrebiteľskej formulárovej zmluvy.

21. Zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Jednou z podstatných náležitostí Zmluvy o revolvingovom úvere je uvedenie RPMN a predpokladov pre jeho výpočet. RPMN predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha tento údaj spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. Tým, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje sa tým spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu a tak aj výber úveru, pre toho - konkrétneho spotrebiteľa najvýhodnejšieho. Zároveň uvedenie všetkých predpokladov výpočtu RPMN umožňuje tak spotrebiteľovi ako aj súdu zistiť, na základe čoho dospel veriteľ (dodávateľ) k výsledku o konečnej výške RPMN, a či je výpočet RPMN správny, nakoľko aj nesprávne uvedenie RPMN zo strany dodávateľa (veriteľa) je klamaním spotrebiteľa a hľadá sa na neho, akoby RPMN nebolo uvedené (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 20Co/230/2014 zo dňa 19.11.2015).

22. Z bodu 5. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere vyplýva, že žalobca žiadal o poskytnutie revolvingového úveru za určitých konkrétnych podmienok uvedených v bode 5. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, pričom žalobcom bola žiadosť podpísaná dňa 10.09.2011. Žalovaný však schválil úver s podmienkami špecifikovanými v bode 6. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere, pričom žalovaným bola uvedená zmluva podpísaná dňa 13.09.2011.

23. Predmetný bod 6. tohto formulára obsahuje údaje o žalovaným schválenom revolvingovom úvere, kde je na rozdiel od žiadosti žalobcu uvedené RPMN za úver uvedené v inej výške, ako bolo požadované žalobcom. Predpokladaná RPMN za úver je v časti bodu 5. uvedená vo výške 70,01% a v časti 6. je uvedená vo výške 69,95%.

24. Predpokladom vzniku zmluvy je návrh toho, kto mieni uzavrieť zmluvu. Návrh zmluvy musí byť prejavom vôle smerujúcej k uzavretiu zmluvy, musí byť adresovaný a určitý. Včasný vyhlásenie osobou, ktorej bol návrh určený, a z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu. Ide o jednostranný adresovaný právny úkon adresáta návrhu, ktorým akceptuje návrh (ofertu) v jeho celom

rozsahu (obsahu), a tým prejavuje súhlas s uzavretím zmluvy. Forma tohto včasného vyhlásenia nie je predpísaná, okrem prípadov, keď ju určuje zákon alebo dohoda účastníkov. Platným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy je zmluva uzavretá a nadobúda účinnosť. Dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné podstatné zmeny, ktoré sú obsiahnuté v prijatí návrhu na uzavretie zmluvy, sa považujú za nový návrh adresáta pôvodného návrhu a súčasne platí, že takýto prejav vôle je aj odmietnutím návrhu (oferty). Uvedené bráni tomu, aby zmluva vznikla inak, než na základe konsenzu zmluvných strán.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 44 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a konštatuje, že súd prvej inštancie správne ustálil, že žalobcovi bol predstretý nový návrh na uzavretie zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru a to bez toho, aby žalobcom došlo k prijatiu tohto nového návrhu. Ak žalovaný mal v úmysle poskytnúť žalobcovi úver na základe podmienok iných ako boli uvedené v žiadosti žalobcu o poskytnutie revolvingového úveru, mal uzavrieť zmluvu, obsahom ktorej by boli jeho nové podmienky. Nemohlo sa to udiť iba formou vyplnenia údajov čl. 6 zmlúv označeného ako „údaje o schválenom revolvingovom úvere“.

26. Odvolací súd uvádza, že proces uzatvárania zmlúv je možné rozdeliť na fázu návrhu a na fázu jeho akceptácie, ale stále musí ísť o prijatie návrhu bez jeho podstatných zmien. Ak nie je návrh akceptovaný v celom rozsahu, ide o nový návrh, ktorý musí byť prijatý druhou stranou. Ani prípadná zmluvná voľnosť a mechanizmus vzniku zmlúv, ktorý by mal byť dohodnutý v rozpore so zákonom upravujúcim uzatváranie zmlúv, nemôže mať za následok vznik platnej zmluvy.

27. Ak teda žalovaný v časti 6. Údaje o schválenom revolvingovom úvere a uviedol iné údaje ako údaje uvedené v časti 5. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, išlo o nový návrh, ktorý mal žalobca prijať. Žalovaný teda nebol oprávnený sám jednostranne meniť akýkoľvek podstatný údaj. V žiadosti žalobcu bol údaj týkajúci sa RPMN vo výške 70,01%, pričom v zmysle údajov o schválení úveru žalovaným RPMN predstavovala výšku 69,95%. V tejto súvislosti neobstojí argument žalovaného, že RPMN nemôže byť predmetom dohody a že jeho výpočet je konkrétne určený, jeho výška však musí byť riadne určená a predstretá spotrebiteľovi najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu. V opačnom prípade by sa minulo účinku ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy, ktorého cieľom bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku. Údaj o RPMN preto nemôže byť zmenený jednostranným úkonom zo strany žalovaného. Žalovanému nič nebránilo, aby svoj nový návrh (už obsahujúci presnú, nie iba predpokladanú výšku RPMN a výšku RPMN po poskytnutí revolvingu) na uzavretie zmluvy predstrel žalobcovi za účelom písomného vyjadrenia súhlasu žalobcu s takýmto novým návrhom.

28. K písomnému prijatiu nového návrhu v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka zo strany žalobcu nedošlo, a preto ani zmluva o revolvingovom úvere platne vzniknúť nemohla. Z uvedeného teda možno konštatovať, že k platnému uzavretiu zmluvy nedošlo a súd prvej inštancie tak správne uzavrel, že predmetná zmluva medzi stranami sporu uzavretá nebola, a teda žalobca má nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo preplatením istiny revolvingového úveru (viď bod 26. v spojení s bodom 28. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie).

29. Vo vzťahu k námietke žalovaného týkajúcej sa premlčania a plynutia premlčacej doby, odvolací súd uvádza, že oprávnená osoba sa môže domáhať svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia len v rámci plynutia tak objektívnej, ako aj subjektívnej premlčacej doby. V prípade ak dôjde k uplynutiu jednej z nich, oprávnený nemá možnosť domáhať sa svojho práva z bezdôvodného obohatenia, nakoľko došlo k jeho premlčaniu. V predmetnom prípade súd prvej inštancie správne aplikoval na predmetný prípad dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu, ktorú správne v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka počítal od doby, kedy sa žalobca dozvedel o bezdôvodnom obohatení, t.j. po právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie sp. zn. 9Csp/60/2018 zo dňa 17.10.2018.

30. Vo vzťahu k objektívnej lehote sa odvolací súd stotožňuje s aplikovaním 10-ročnej premlčacej doby na predmetný prípad. Je potrebné uviesť, že žalovaný minimálne vedel, že uvedením rozdielnej hodnoty RPMN v bode 5. a v bode 6. priamo v spotrebiteľskej zmluve nastane zákonom predpokladaná sankcia, t.j. že veriteľ (žalovaný) nebude môcť od dlžníka (žalobcu) žiadať úroky a ďalšie poplatky a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie

bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. V takýchto prípadoch teda zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počíta s desaťročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počíta odo dňa, keď k nemu došlo. V predmetnom prípade k bezdôvodnému obohateniu zo strany žalovaného prvýkrát došlo preplatením istiny úveru, t.j. dňa 14.10.2013, preto od uvedeného dátumu je potrebné počítať plynutie zákonnej desaťročnej objektívnej premlčacej doby. Z uvedeného tak vyplýva, že táto by uplynula dňa 14.10.2023, pričom žaloba v predmetnej veci bola podaná na súd dňa 17.12.2018, teda aj v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby.

31. Na základe vyššie uvedeného tak možno dospieť k totožnému záveru, k akému dospel aj súd prvej inštancie, t.j. o nedôvodnosti vznesenej námietky premlčania.

32. K námietke žalovaného týkajúcej sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia v časti úroku z omeškania odvolací súd poukazuje na vyššie cit. ust. § 517 ods. 1, 2, § 563 v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., kedy žalovaný bol povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie z priznanej sumy. Za kvalifikovanú výzvu na zaplatenie adresovanú žalovanému možno považovať až doručenie žaloby žalovanému. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému bola žaloba doručená dňa 24.01.2019 (doručenka za č.l. 16). Z uvedeného tak vyplýva, že prvým dňom, kedy bol žalovaný povinný splniť svoj dlh bol deň 25.01.2019, avšak k splneniu dlhu z jeho strany nedošlo, preto sa nasledujúci deň, t.j. 26.01.2019, dostal do omeškania s plnením dlhu, teda až od uvedeného dňa možno žalobcovi priznať aj požadované úroky z omeškania z požadovaného nároku.

33. Vo vzťahu k 8% úroku z omeškania odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie priznal žalobkyni úrok z omeškania v uvedenej výške od 24.01.2019, avšak v uvedenom období bola sadzba zákonných úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch vo výške 5,00%. Žalobca síce žiadal priznať úrok z omeškania vo výške 8% od 20.04.2017, avšak aj v tomto období bola sadzba zákonných úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch vo výške 5,00%. Vzhľadom na to, že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením dlhu až dňa 26.01.2019, kedy bola sadzba zákonných úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch vo výške 5,00%, nie 8%, preto aj v tejto časti bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť a v časti zaplatenia úroku z omeškania prevyšujúceho 5% žalobu zamietnuť zamietol (tzn. vo výške 3%).

34. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p.. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami odvolateľa, ktoré nemohli spôsobiť zmenu právneho posúdenia veci.

35. Vzhľadom na uvedené odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a vo výroku I. v časti o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť sumu 3.185,80 Eur ako vecne správne potvrdil a vo zvyšnej časti výroku I., ktorým bol žalovaný zaviazaný na zaplatenie 8% ročného úroku z omeškania od 24.01.2019 do zaplatenia v zmysle § 388 C.s.p. zmenil tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku.

36. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 C.s.p., § 255 ods. 1 C.s.p., § 262 ods. 1, 2 C.s.p., tak, že žalobca bol v konaní neúspešný len v nepatrnej časti týkajúcej sa obdobia priznania nároku na úrok z omeškania. Fakticky plne neúspešným bol žalovaný, preto súd priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania v plnom rozsahu žalobcovi. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

37. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).